

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΤΝΩΝ ΝΕΟΛΑΪΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΡΑΓΗΤΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1938

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
42 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 42
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Υ.Δ. ΠΡΕ. Κ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΓΘΕΤΗ

ΦΑΟΥΣΤ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ (*)

Μετάφραση: ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΛΑΜΨΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ (Συνέχεια)

ΣΤΟΝ ΑΠΑΝΩ ΠΗΝΕΙΟ, ΟΠΩΣ ΠΡΩΤΥΤΕΡΑ

Σειρήνες

Πέστε μέσα στὸν Πηνειό,
ἐκεῖ ἀρμόζει νὰ βουτούμε
καὶ τραγούδια νὰ σκορπούμε
γιὰ τὸ δόλιο τὸ λαό!
Σώζουν μόνο τὰ νερά!
Σὰν θὰ φτάσωμε στὸ Αἰγαῖο,
τὸ γιορτόλουστο, τὸ ὠραῖο,
θάχουμε κάθε χαρά!

(Σεισμός.)

Σειρήνες

Τὸ νερὸ πίσω γυρίζει
καὶ τὴν κοίτη του πιά ἀφήνει,
ὁ βυθὸς σειέται καὶ σείνει,
ὁ ὄχτος σκάζει καὶ καπνίζει.
"Ὅλοι ἄς φύγωμε γραμμὴ!
Ποιὸν τὸ θάμα αὐτὸ ὠφελεῖ;

Στὴ φαιδρὴ γιορτὴ μπρός, ξένοι,
τοῦ γιαλοῦ, ποῦ μᾶς προσμένει!
Τὰ νερά ἐκεῖ σιγοτρέχουν
κι' ἀπαλά τὸν ὄχτο βρέχουν,
τὸ φεγγάρι διπλὸ βγαίνει,¹
μὲ δροσοῦλα ἄγια μᾶς ραίνει.
Ἐκεῖ ἐλεύτερη ζωὴ,
δῶ σεισμός καὶ χλαλοή.
Κάθε φρόνιμος φευγιό,
φόβος, τρόμος εἶναι ἐδῶ!

Σεισμός²

(μουγκρίζοντας καὶ σειώντας ἀπὸ τὰ βάθη).

"Ἄλλη μιὰ σπρωξιὰ θὰ δόσω,

(*) Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

1. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ — μὲ τὴν ἀντανάκλασὴ
τοῦ στὴν ἡσυχὴ ἐπιφάνεια τῶν νερῶν — ἀπὸ τὴ θά-
σασα.

2. Ἡ φυσικὴ δύναμη προσωποποιημένη. Ἡ ἐμφάνι-

μὲ τοὺς ὤμους θὰ τὰ ὑψώσω!
Ἔτσι ἀπάνω θὰ ἀνεβῶ,
δίχως μπόδιο πιά νὰ βρῶ.

Σφίγγες

"Ἀχ, τί σεισμο φριχτό,
τί βροντές καὶ τί βουητό!
Τράνταγμα καὶ χλαλοή,
τίναγμα δῶθε καὶ κεῖ!
Πόσο ἀβάσταγο κακό!
Μὰ ἀπὸ δῶ δὲν τὸ κουνούμε,
καὶ τὸν Ἄδη ὄλο νὰ ἰδοῦμε!
Τώρα ὑψώνεται ἓνας θόλος
θαμαστός. Δές, ὄλος κι' ὄλος
ὁ ἴδιος γέρος, πούχει ἀσπρίσει
ἀπὸ αἰῶνες κι' εἶχε χτίσει
καὶ τὴ Δῆλο ἐκεῖ τὴν ὠρία
γιὰ ἐτοιμόγεννη πανώρια!¹
Δές τί βιά καὶ τί σπρωξίδι!
Πῶς τὴ ράχη τὴ μαζώνει,
πῶς τὰ μπράτσα τὰ τεντώνει
κι' ἴδιος Ἄτλαντας σηκώνει
γῆς, πηλό, χῶμα, γρασίδι
καὶ χαλίκια κι' ἀμμουδιά,
κοίτη καὶ μαζὶ κι' ὄχτιά!
Νά, τὸν κάμπο λοξὰ σκίζει
σὲ μιὰν ἔκταση μεγάλη!
Πάντα ἀκούραστος πασκίζει,
σὰν Καρυάτιδα προβάλλει

ση τοῦ Σεισμοῦ καὶ τῆς ἐνεργείας του — τῆς ὑψώ-
σεως ἐνὸς λόφου μὲ ἐμρυχα ὄντα, τοὺς Πιυγμαίους,
Δακτύλους κ.τ.λ. — σκηνοθετεῖται, γιὰ νὰ εἶδη ἀμέ-
σως παρακάτω σ' αὐτὰ στήριγμα ὁ φιλόσοφος Ἀνα-
ξαγόρας τῆς Πλουτωνικῆς θεωρίας του γιὰ τὴ δη-
μιουργία τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς στὴ γῆ.

1. Γιὰ τὴ Λητώ, ποῦ ἐγέννησε αὐτοῦ — μακριὰ ἀ-
πὸ τὴν καταδίωξη τῆς ζηλότυπης Ἥρας — τὴν Ἄρ-
τεμη καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ποῦ τοὺς εἶχε συλλάβει
μὲ τὸ Δία.

κολοσσαία, φορτωμένος
βουνό πέτρες. Μά χωσμένος
ὡς τὴ μέση μὲς στὴ γῆ
μοιάζει ἀκόμη προτομή.
Μά ἄλλο δὲ θὰ προχωρήση,
γιατὶ ἐμᾶς θὲ νὰ ἀντικρύση.

Σεισμός

Μονάχος τάκαμα ὄλα αὐτά.
Ποιός μου τὸ ἀρνιέται τοῦτο πιά;
Ἐγὼ ἂν δὲν ἔσεινα μὲ βιάση,
πῶς θάηταν τόσο ὠραία ἡ πλάση;
Θὰ ἔστέκαν τὰ βουνὰ ἐκεῖ πέρα
στὸ διάφανο, γαλάζιο αἰθέρα,
ἂν δὲν σᾶς τὰ ἀπλώνα μπροστά
στὰ μάτια σας σὰ ζωγραφιά,
τότε πού ἐμπρός στους πρόγονούς μου,
τὸ Χάος καὶ τὴ Νύχτα, ὁ νοῦς μου
εἶχε γεμίσει ἀπ' ἀντρεία
καὶ μὲ Τιτάνες συντροφιά
τὴν Ὅσσα καὶ τὸ Πήλιο ἀρπούσα¹
καὶ σὰν μπαλλίτσες τὰ ἐπετούσα;
Σὰν νιοὶ εἴμαστε ξετρελλαμένοι,
μά, ἀφοῦ ἐχορτάσαμε, στερνὰ
στὸν Πάρνασσό στηῶμε οἱ χαμένοι
σὰ διπλὴ σκούφια δυὸ βουνά.²
Ὁ Ἀπόλλωνας ἐκεῖ γλεντᾶ
κι' ἔχει τὶς Μοῦσες συντροφιά.
Μά καὶ στὸ Δία μας ἀγκαλιὰ
ἐγὼ τὸ θρόνο του³ ἔστησα παρέκει,
πού κάθεται καὶ σεῖ τὸ ἀστροπελέκι.
Καὶ τώρα ἀπὸ τὰ βάθια ὀρμάω
μὲ βιά μεγάλη καὶ μὲ φούρια
κι' ἐδῶ κατοίκους προσκαλάω
σὲ ὀλόχαρη ζωὴ καινούργια.

Σφίγγες

Γιὰ παλιές τοῦτες τὶς ράχες
θὰ τὶς παίρναμε κι' ἐμεῖς,
ἂν δὲ βλέπαμε μονάχες,
πῶς φυτρώσαν ἀπ' τὴ γῆς.
Δασάκι ἀπάνω των ξανοίγει,
βράχος μὲ βράχο ἀκόμη σμίγει.
Μά ἡ Σφίγγα αὐτὰ δὲν τὰ ἐξετάζει,
τὸν ἅγιο θρόνο της κοιτάζει.

Γρύπες

Νά χρυσάφι σὲ φυλλάκια
στὶς σκισμάδες, μερμηγκάκια!⁴
Πάρτε τα, τὸ θησαυρὸ
μὴ σᾶς κλέψουν ἀπὸ δῶ!

Χορὸς τῶν Μερμηγκιῶν

Ὁ Γίγαντας μὲ βιά
τὸν σπρώχνει ἀπάνω,
ἐγὼ μὲ τὰ ἀλαφρά
πόδια τὸν φτάνω.
Δέτε ὄλες τὶς μεριές!
Κάθε κομμάτι

σὲ τέτοιες σκισματιές
ἀξίζει κάτι.
Μά καὶ τὰ πιὸ μικρά,
παιδιά, νὰ βρῆτε!
Σὲ κάθε μιὰ γωνιά
ἐμπρός ἐμπῆτε!
Χρυσάφι μοναχά,
μερμηγκία, ἀρπάτε.
τὰ μέρη τὰ κουφά¹
μὴν τὰ κοιτάτε!

Γρύπες

Σωριάστε τὸ χρυσάφι ἐδῶ!
Τὸ νύχι μου πάνω θὰ μπῆ.
Μάνταλο τέτοιο ποιός θὰ βρῆ:
Φυλάει τὸν κάθε θησαυρὸ.

Πυγμαῖοι

Θέση ἐδῶ ἔχομε πιασμένη
καὶ δὲν ξαίρομε, μὲ ποιὸ
τρόπον ἤρθαμε. Τί βγαίνει,
μιὰ φορὰ κι' εἴμαστε ἐδῶ!
Κάθε χώρα εἶναι καλή,
στὴ ζωὴ χαρὰ γιὰ νάχω,
μιὰ σκισμὴ ἂν φανῆ σὲ βράχο,
νά σου κι' ὁ τζουτζές σ' αὐτῇ!
Τζουτζεδίνα καὶ τζουτζές
προκομμένο εἶναι ζευγάρι.
Ὁ Παράδεισος ποτές
θάειχε τάχα τέτοια χάρη:
Κάλλιο πούχομε καθίσει
ἐδῶδὰ μὲ ὠραῖο ἀστρί,
τὶ σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση
μὲ χαρὰ γεννάει ἡ Γῆ.

Δάχτυλοι²

Σὲ μιὰ νύχτα ἂν ἔχη βγάνει
τοὺς μικρούς,³ πού ἐδῶ γυρνοῦν,
καὶ τοὺς πιὸ μικρούς⁴ θὰ κάνη,
πού τοὺς ὁμοίους⁵ των θὰ βροῦν.

Ὁ Γεροντότερος ἀπὸ τοὺς Πυγμαῖους

Ἐμπρός, βιαστήτε
θέση νὰ βρῆτε!
Δείξτετε ἀράδα
τὴν προκοπὴ σας!
Καὶ δύναμή σας
νάειναι ἡ γοργάδα!
Ἐχομε εἰρήνη,
Φτιάχτε καμίνι,
γιὰ νάχουν ὄπλα
τὰ ἄξια παιδόπλα!

Σεῖς, Μερμηγκάκια,
πού εὐκολα σειέστε,
μέταλλα βρέστε!
Σεῖς, Δαχτυλάκια.

1. Δὲς Ὁδύσσ. 11,315.
2. Τὶς δυὸ του κορυφές, πού ἀνάμεσά των βγαίνει ἡ Κασταλία πηγὴ.
3. Τὸν Ὀλυμπο.
4. Συνειθισμένα μερμηγκία, διαφορετικὰ ἀπ' τὰ προηγούμενα κολοσσαία.

1. Ἐκφραση μεταλλευτικὴ γιὰ τὰ μέρη τοῦ βουνοῦ, πού δὲν ἔχουν χρυσάφι.
2. Εἶναι οἱ γνωστοὶ Ἰδαῖοι Δάχτυλοι τῆς Ἑλλην. Μυθολογίας.
3. Δηλ. τοὺς Πυγμαῖους, πούειναι σὰ μιὰ γροθιά.
4. Δηλ. τοὺς Δάχτυλους, πούειναι ἴσαμε ἓνα δάχτυλο.
5. Δηλ. τὰ Μερμηγκία.

τόσα μικράκια,
έμπρός βαλθῆτε
ξύλα νά βρῆτε!
Φωτιές στοιβάχτε,¹
κάρβουνα φτιάχτε!

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Πυγμαίων

Ἐμπρός τὸ τόξο
πάρετε κι' ὄξω!
Ρωδιὸς μὴ μείνη
στὴ λίμνη ἐκείνη!
Μύριοι τὴ ζώνουν
καὶ καμαρώνουν!
Μὲ μιᾶς νά πέσουν,
κιχ νά μὴ κάνουν,
γιὰ νά μπορέσουν
κράνη νά βάνουν
ὅλοι οἱ Πυγμαῖοι
νάειναι κι' ὠραῖοι!²

Μερμήγκια καὶ Δάχτυλοι

Ποιὸς θὰ μᾶς σώση;
Σίδερα ψάχνε,
ἄλυσες φτιάχνε,
ποῦ θὰ τελειώση;

Γιὰ νά σωθοῦμε
δὲν ἦρθε ἡ ὥρα,
γι' αὐτὸ ἄς φανοῦμε
πρόθυμοι τώρα!

Οἱ Γερανοὶ τοῦ Ἰβύκου³

Πόνοι καὶ κραυγὲς θανάτου!
Φτεροκόπημα τρομάρας!
Βόγγοι ἀνείπωτης λαχτάρας
φτάνουν πιά κι' ὡς ἐδῶ κάτου!
Οἱ ρωδιοὶ εἶναι σκοτωμένοι
κι' ἡ λιμνούλα εἶναι βαμμένη
ἀπὸ τὸ αἷμα. Διαστρεμμένη
πιθυμιά — τί δὲν τῆς κάνεις! —
τὸ στολίδι πάει κι' ἀρπάζει
τῶν πουλιῶν! Τώρα τὸ βάζει
πὰ στὸ κράνος κάθε ἀχρεῖος
κοιλαρὰς καὶ στραβοκάνης,
γιὰ νά γίνῃ πιὸ γελοῖος!
Ἔ, γενναῖοι συστρατιῶτες,
τοῦ γιαλοῦ συνταξειδιῶτες,
γδικηθῆτε τὴν τιμὴ σας,
εἶναι ἡ ὑπόθεση δική σας!
Θυσιασθῆτε γιὰ τὴ νίκη!
Ἐχτρα αἰώνια τοὺς ἀνήκει!⁴

(Σκορπίζονται στὸν ἀέρα μὲ κρωγμούς.)

Μεφιστοφελῆς (στὴν πεδιάδα.)

Τίς στρίγγλες τοῦ Βοριά τίς κυβερνάω,

1. Οἱ Ἰθαῖοι Δάχτυλοι ἐφημίζονταν γιὰ ἐπιδέξιοι οἰδηροῦργοι.

2. Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Πυγμαίων θέλει νά σκοτώσουν οἱ Πυγμαῖοι τοὺς Ἑρωδιοὺς, γιὰ νά χρησιμοποιήσουν τὰ φτερά των γιὰ περικεφαλαίες.

3. Οἱ γερανοὶ, ποῦ ὑπόδειξαν τοὺς φονιάδες τοῦ ποιητοῦ Ἰβύκου καὶ ἐκδικήθηκαν ἔτσι τὸ φόνου του. Φίλοι φυσικά τῶν Ἑρωδιῶν κι' ἐκδικηταὶ των.

4. Σύμφωνα μὲ ὅσα λέγονται στὴν Ἰλιάδα (3, 3-7),

τὰ ξένα ὅμως στοιχεῖα δὲν τὰ νογάω.
Τὸ Μπλόξμπεργκ μένει ἐξαίρετο λημέρι,
σὲ δαῦτο ὅπου βρεθῶ, ξαίρω τὰ μέρη.
Ἡ Ἰλσα γιὰ τὰ μᾶς πάντα ἀγρυπνάει
στὴν Πέτρα της. Τὸ ἴδιο μᾶς φυλάει
κι' ὁ Ἑρρίκος στὴν Κορφή του. Ροχαλί-
ζουν,

ἀλήθεια, δυνατὰ στὸ Ἐλεντ πλάι
οἱ δυὸ Ροχαλιστές, μὰ ἐκεῖ βαστάει
αἰῶνες καθετὶ κι' ἔτσι ὅλα ἀξίζουν.¹
Ποιὸς ξαίρει ἐδῶ, ποῦ πάει καὶ ποῦ πατεῖ
κι' ἂν μπρός του ἡ γῆς γιαμιᾶς δέ θὰ
[πριστῆ;

Πρόσχαρος σ' ἴσιο κάμπο περπατῶ
καὶ ξάφνω πίσω ὑψώνεται βουνό.
Δὲν εἶναι δὰ βουνό, μάειναι ἀρκετό,
γιὰ νά μὲ κάνῃ πιά νά χωριστῶ
ἀπ' τίς Σφιγγούλες. Καίνε ἀκόμη ἐδῶ
λίγες φωτιές τριγύρω ἀπ' τὰ στοιχεῖα.
Ἀκόμη ἡ συντροφιά ἡ χαριτωμένη
χορεύει, μὲ τραβάει καὶ πονηρὰ
μοῦ φεύγει πάλι. Ἐμπρός νά ἰδῶ, τί λένε!
Στὴ λιχουδιᾶν ὅσοι εἶναι μαθημένοι,
ὅπου βρεθοῦν, νά ἀρπάξουν κάτι θένε.

Λάμιες²

(τραβώντας τὸ Μεφιστοφελῆ).

Μὲ βιά μεγάλη
νά προχωρήστε!
Σταθῆτε πάλι
καὶ φλυαρήστε!
Γοῦστο, δὲς, ἔχει
ἔτσι νά τρέχη
πίσω σου μία
παλιά ἀμαρτία!
Γιὰ παιδεψὴ του
τάθλιο κανί του,
ὅπου πατήση,
θὰ σκουντουφλήση.
Κι' ὅμως τὸ σαίρνει,
πίσω μᾶς παίρνει.

Μεφιστοφελῆς (σταματώντας).

Καταραμένη τύχη! Ἄντρες κοροῖδα!
Ἄπ' τὸν καιρὸ τοῦ Ἀδάμ δὰ τοῦτο τόειδα!
Ὅλοι γερνοῦν, μὰ βάζουν καὶ μυαλό;
Καὶ σὺ δὰ τρέλλες ἔκανες σωρό!
Τὸ ξαίρουν, πὼς οἱ Εὔες δὲν ἀξίζουν.
Μέση σφιγμένη, πρόσωπο βαμμένο.
Ποτὲ κάτι γερὸ δὲν τοὺς χαρίζουν.
τὸ καθετὶ των θάβρουν σαπισμένο.
Τὸ ξαίρουνε, τὸ βλέπουν, τὸ κρατοῦνε
κι' ὅμως χορεύουν, ὅπως τοὺς σφυροῦνε.

Λάμιες

(σταματώντας).

Σταθῆτε! Ἐστάθη, ἔχει διστάσει.
Σιμῶστε τον, μὴ μᾶς τὸ σκάση!

οἱ γερανοὶ κι' οἱ Πυγμαῖοι εὐρίσκονταν σὲ παντοτινὸ πόλεμο.

1. Γιὰ ὅλα τὰ ἀναφερόμενα ἐδῶ βουνὰ καὶ βράχια δὲς τὴ Νυχτιὰ τῆς Βαλπούργης στὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἔργου.

2. Δὲς παραπάνω στὴ σελ. 610, στήλ. 1, ὑποσ. 1.

Μεφιστοφελής

(προχωρώντας).

*Εμπρός, παράτα τους χαζούς,
αυτούς που λές τους δισταγμούς,
τι δίχως Στρίγγλες Σατανάς
κανείς δε θάηταν από μᾶς!

Λάμιες

(με πολλή χάρη).

Τούτο τὸ λεβέντη ἄς ζώση
μὲ γλυκάδα ἢ καθεμιὰ μᾶς
κι' ἔρωτα κι' αὐτὸς θὰ νοιώσῃ
σίγουρα, παιδιά, γιὰ μιὰ μᾶς.

Μεφιστοφελής

Στὸ θαμπόφωτο ὁμορφούλες
μοῦ φαινόστε γυναικούλες.
Δὲν τὸ λέω γιὰ πείραγμά σας.

*Εμπουσα

(παίνοντας στὴ μέση).

Ναί. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ κοντά σας
πάρετε στὴ συντροφιά σας!

Λάμιες

Πολύ τῆς πάει, γιατί χαλᾶ
κάθε παιγνίδι μᾶς, παιδιά.

*Εμπουσα

(στὸν Μεφιστοφελή).

Τὴν *Εμπουσα βλέπεις, καλέ μου,
πούχει ποδάρι γαϊδουρίσιο.
*Εσένα, πούχεις ἀλογίσιο,
σὲ χαιρετίζω, ξάδερφέ μου!

Μεφιστοφελής

*Εδῶ, *λεγα, θάειμαι στὴ μπάντα,
μὰ βρίσκω συγγενεὶς ἀράδα.
Σωστὰ λέει μιὰ παλιά φυλλάδα:
*Απὸ τὸ Χάρτς ὡς τὴν *Ελλάδα
θὲ νάβρης ξαδερφάκια πάντα.

*Εμπουσα

Ξαίρω γοργὰ πολλὰ νὰ πράξω,
πολλές μορφές μπορῶ νὰ ἀλλάξω,
μὰ γιὰ τιμὴ σου δὰ ἔχω βάλει
ὠραῖο γαῖδαρου κεφάλι.

Μεφιστοφελής

Νά, στὴ συγγένεια ἐδῶ μεγάλη
ἔχουν ἐκτίμηση, θαρρῶ.—
Μὰ ἄς γίνῃ, ὅ,τι γενῇ! Κεφάλι
γαῖδαρου θὰ τὸ ἀπαρνηστῶ.

Λάμιες

*Ας τὴν αὐτήν, πού κυνηγᾶει,
ὅ,τι κομψὸ κι' ὠριό ἀπαντάει!
*Οπου τὸ πρόσωπό τῆς στρέψῃ,
κάθε κομψὸ κι' ὠριό θὰ ρέψῃ.

Μεφιστοφελής

Καὶ σεῖς ξαδέρφες μου λιγνές
ψύλλους μοῦ βάζετε στ' αὐτιά.
Τὰ μάγουλα τὰ ροδερά
πολλές θὰ κρύβουν ἀλλαγές.

Λάμιες

Δοκίμασε! Εἶμαστε πολλές.
Πιάσε! Κι' ἂν εἶσαι γυιὸς τῆς τύχης,
τὴν πιὸ καλή μᾶς θὰ πετύχῃς.
Οἱ γλύκες τί θὰ εἰποῦν αὐτές;
Εἶσαι ἄθλιος ἀγαπητικός,
μᾶς κάνεις ὅλο τὸν καμπόσο! —

(Ἀναμεταξύ των.)

*Ἦρθε μαζί μᾶς ὁ σαχλός!
Βγάλτε τίς μάσκες σας ὡς τόσο
μιὰ μιὰ, ποιές εἶστε γιὰ νὰ ἰδῇ!

Μεφιστοφελής

*Εδιάλεξα τὴν πιὸ καλή!

(Ἀγκαλιάζοντάς τὴν.)

Πωπῶ! Σκουπόξυλο σκληρό!

(Παίνοντας μὴν ἄλλη.)

Κι' αὐτὴ; .. Τί μοῦτρο τρομερό!

Λάμιες

Μὰ μὴ θαρρῆς, πῶς κάλλιο ἀξίζεις!

Μεφιστοφελής

*Ας πιάσω τὴ μικρή, πού μὲ κοιτάει...
Σὰ σαύρα φεύγεις, ξεμακρίζεις!
Σὰ φείδι ὁ κότσος τῆς γλιστράει!
Θὰ πιάσω ἐκεῖα τὴν ἀψηλὴ...
Μπρέ, θύρσου! ἀδράχνω ἐδῶ κοντάρι,
ἀντὶς κεφάλι κουκουνάρι!
Ποῦ θάβγῃ αὐτό; .. Νά μιὰ χοντρή,
νὰ μὲ δροσίση αὐτὴ μπορεῖ.
Στερνὴ πιά ἄς κάμω δοκιμὴ!
Μπρέ δές, τὸ λίπος τῆς διπλώνει!
*Ετοῦτο, ἀλήθεια, τὸ πληρώνει
ὁ *Ανατολίτης ἀκριβά!
*Αχ, μανιτάρι στρογγυλό,
ἀμέσως μούσκασες στὰ δυό!

Λάμιες

Ψηλά πετάξτε, ξεχωρίστε,
σὰν ἀστραπὲς νὰ τριγυρίστε
τὸ γυιὸ τῆς στρίγγλας, πού μὲ βιά
μᾶς κόλλησε στὴ συντροφιά!
Φριχτὲς νὰ πλέξετε του ἀλυσίδες!
Βουβὰ φτερά, σὰν νυχτερίδες!
Κι' ὅμως μᾶς ξέφυγε φτηνά!

Μεφιστοφελής

(τινάσσεται).

Δὲν ἔχω γίνῃ πιὸ σοφός, θαρρῶ.
Σὰ στὸ Βοριά, τρέλλες κι' ἐδῶ.
Χαζὰ στοιχεῖα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Λαὸς καὶ ποιητὰὶ σαχλοί.

1. Κατὰ τὸν Σχολιαστ. τῶν Βατρ. τοῦ *Αριστοφ. (στ. 293) «φάντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ *Εκάτης ἐπι-
πεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσι, ὃ δο-
κεῖ πολλὰς μορφὰς λαμβάνειν...» *Ελεγόταν καὶ
*Ονοσκελὶς, *Ονοκώλη, γιατί εἶχε σκέλη ἢ κῶλα
δνου.

1. Τὸ Βακχικὸ ραβδί, πούηταν στολισμένον μὲ κισ-
σὸ καὶ ἀμπελόφυλλα κι' εἶχε στὴν κορφή ἕνα κου-
κουνάρι πεύκου καὶ τὸ βαστούσαν οἱ λατρευτὰὶ τοῦ
Βάχχου.

Κι' ἐδώειναι, βλέπω, ἢ μασκαράτα
γιὰ τὶς αἰσθήσεις μιὰ παράτα.
Σὲ μάσκες ἄπλωσα γλυκειές
καὶ πλάσες ἐπίασα φριχτές...
Θάηθελα νάειχα γελαστή,
μόνο νὰ ἐβάστα πιὸ πολὺ.

(Περιπλανιέται στὰ βράχια.)

Πούειμαι ; Στενόηταν πρώτα ἐκεῖ,
τώρα ἀπὸ χώματα σωροί.
Ἄπ' ἴσιο δρόμο ἤρθα ὡς ἐδῶ
καὶ τώρα βράχια ἐμπρὸς θωρῶ
Τοῦ κάκου ὀλοῦθε σκαρφαλώνω,
τὶς Σφίγγες δὲν τὶς ἀνταμώνω.
Μὰ αὐτὸ πῶς νὰ τὸ φανταστῶ ;
Σὲ μιὰ νυχτιὰ τέτοιο βουνό !
Ἐπέλαση Στριγγῶν σωστή,
φέραν τὸ Μπλόξιμπεργκ των μαζί !

Ἐρεάδα¹

(ἀπὸ τὸ φυσικὸ βράχο).

Ἄνεβα ! Ἐχῶ παλιά κορφή,
στέκει στήν πρώτη της μορφή.
Τίμα τὰ ἀπόκρημα τὰ βράχια,
τῆς Πίνδος τὰ στερνὰ ἀκρορράχια !
Ἔτσι ἤμουνα καὶ τὸν καιρὸ.
πούφυγε ὁ Μάγνος ἀπὸ δῶ.
Τὸ πλάσμα δίπλα μου τῆς πλάνης
στὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ τὸ χάνεις.
Συχνάειδα τέτοια παραμύθια.
ποῦ ἀμέσως σβηοῦν μπρὸς στήν ἀλήθεια.

Μεφιστοφελῆς

Τιμὴ σὲ σένα, κορφή, πρέπει
ποῦ ἢ δυνατὴ ἢ βελανιδιά σὲ σκέπει ! —
Τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς τὸ βράδου
σ' αὐτὸ δὲ φτάνει τὸ σκοτάδι.
Κι' ὁμως στὰ θάμνια φῶς γυρίζει,
ποῦ γύρω ταπεινὰ φωτίζει.
Γιὰ δὲς ! Ἐσὺ σαι, μπρὲ Ἀνθρωπάκο ;
Ποῦθε μᾶς ἤρθες, συντροφάκο ;

Ἀνθρωπάκος

Γυρίζω ἐδῶ, γυρίζω ἐκεῖ,
γιὰ νάβρω ὑπόσταση σωστή.
Νὰ σπάσω τὸ γυαλί μου καρτεράω
χωρὶς ὑπομονή. Μὰ δὲν τολμάω
νὰ μπῶ σ' αὐτά, ποῦ γύρω μου κοιτάω.
Μὰ δὲς — κι' αὐτὸ στὸ λέω ἐμπιστευτικά —
στὰ ἀχνάρια δυὸ φιλόσοφων πατῶ.
< Ἡ φύση ! Ἡ φύση ! > ἔλεγαν δυνατά.
Δὲ θάηθελα ἀπ' αὐτοὺς νὰ χωριστῶ.
Θὰ ξαίρουνε τῆς γῆς τὴ φύση ἀπ' ἔξω
κι' ἔτσι θὰ μάθω πιά κι' ἐγώ,
ποῦ θάειναι πιὸ καλύτερα νὰ τρέξω.

Μεφιστοφελῆς

Κάνετο τοῦτο μοναχός !
Τὶ ὄπου φαντάσματα γυρνοῦν,
μὲ τὸ καλὸ θεὸ νὰ δεχτοῦν
καὶ τὸν φιλόσοφο. Κι' αὐτός,
χάρη καὶ τέχνη δείχνοντας, ἀράδα

1. Νύμφη τοῦ βουνοῦ.

2. Κατόπιν ἀπὸ τὴν ἡττα του στὴ Φάρασαλο.

πλάθει ἀπ' αὐτὰ καινούργια δωδεκάδα.
Ἄν δὲ σφαλῆς, δὲ γίνεσαι σοφός.
Ἄν θὲς νὰ γίνης, γίνε μοναχός !

Ἀνθρωπάκος

Μὰ κι' ἢ καλὴ δὲ βλάφτει ἢ συμβουλή.

Μεφιστοφελῆς

Αὐτὸ θεὸ νὰ τὸ ἴδοῦμε ! ὦρα καλή !
(Ἀποχωρίζονται.)

Ἀναξαγόρας

(στὸ Θαλῆ).¹

Δὲ θέλει ἢ ἐπιμονὴ σου νὰ λυγίσῃ.
Σὰν τί ἄλλο πιά ζητᾶς, γιὰ νὰ σὲ πείσῃ ;

Θαλῆς

Τὸ κύμα στὸ ἀγεράκι ὑποχωρᾶ,
μὰ ἀπ' τὸν τραχὺ τὸ βράχο πᾶει μακριά.

Ἀναξαγόρας

Τὸ βράχο αὐτὸ φωτιά τὸν ἔχει φτιάσει.

Θαλῆς

Μὰ τὴ ζωὴ νερό τὴν ἔχει πλάσει.

Ἀνθρωπάκος

(ἀνάμμοα στοὺς δυὸ).

Ἄστε με πλάγι σας νὰ ἐρθῶ !
Κι' ἐγὼ γυρεύω νὰ πλαστῶ.

Ἀναξαγόρας

Θαλῆ, ἔχεις φτιάσει ἀπὸ πηλὸ
σὲ μιὰ νυχτιὰ τέτοιο βουνό ;

Θαλῆς

Στὸ δρόμο της ποτὲ τὸ ζωντανὸ
ἢ φύση μέρες κι' ὥρες δὲν ξετάζει,
μὲ τάξη τὶς μορφὲς ὅλες τὶς βγάζει,
δὲ δείχνει βιά μηδὲ στὸ πιὸ τρανὸ.

Ἀναξαγόρας

Μὰ ἔδειξε ἐδῶ ! Φωτιά Πλουτωνικιά
μὲ δύναμη τεράστια, ἐκρηχτικιά
τινάζει τὴν παλιά φλούδα στὴ γῆ
καὶ πλάθει βουνὸ νέο στὴ στιγμή.

Θαλῆς

Καὶ μ' ὄλα αὐτὰ σὰν τί θεὸ νὰ ἀπογίνῃ ;
Εἶναι καὶ τοῦτο ἐδῶ κι' ἔτσι θὰ μείνῃ.²
Μὲ ἀμάχες τέτοιες χάνομε καιρὸ,
γελώντας τὸν ὑπόμονο λαό.

Ἀναξαγόρας

Νὰ στὸ βουνὸ καὶ Μυρμιδόνες !³

1. Οἱ δυὸ φυσιοφιλόσοφοι, ποῦ ἀκολουθαίει ὁ Ἀνθρωπάκος. Ἀντιπροσωπεύουν δυὸ ἀντίθετες ἀρχές ὡς πρὸς τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀναξαγόρας παραδέχεται ὡς γενεσιουργὸ αἰτία τῆς τῆ φωτιά, ὁ Θαλῆς τὸ νερό.

2. Δίχως καμιά ζωὴ.

3. Σύμφωνα μὲ τὸ μῦθο, ὅταν κάποια ἐπιδημία ἐθέρρισε τοὺς κατοίκους τῆς Αἰγίνας, ὁ Ζεὺς, ἐκπληρώνοντας παράκληση τοῦ Αἰακοῦ, ἔκανε τὰ μερμηδόνες τοῦ νησιοῦ ἀνθρώπους, ποῦ ὠνομάστηκαν Μυρμιδόνες. Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ὀνομάζει ὁ ποιητὴς καὶ τὰ μικρὰ ὄντα, ποῦ μαζί μὲ τὸ ἡφαιστειογεννημένο βουνὸ ἐγεννήθηκαν καὶ κατοικοῦνε ἀπάνω σ' αὐτό, ποῦ ἔτσι δὲν εἶναι νεκρὸ, μὰ γεμάτο ζωὴ.

Στῶν βράχων μῆκαν τις κρυψῶνες
Πυγμαῖοι πλῆθος, Δαχτυλάκια
κι' ἄλλα δραστήρια πλασματάκια.

(Στὸν Ἀνθρωπάκο.)

Ποτέ ψηλά ἐσὺ δὲν κοιτᾶς,
τὶ πάντα ζῆς μοναχικά.
Ἄν θές νὰ μάθης νὰ διοικᾶς,
σ' αὐτὰ ἴσ' ἐστέφω βασιλιά.

Ἀνθρωπάκος

Τί λές, Θαλῆ μου ;

Θαλῆς

Μὴν τὸ κάνης !

Μικρά θὰ πράξης μὲ μικροὺς !
Μὰ κι' ὁ μικρὸς μὲ τοὺς τρανοὺς
γίνεται μέγας, μὴν ξεχάνης !
Τὸ σύννεφο ἀπ' τοὺς Γερανοὺς
τὸ μαῦρο, κοίτα, φοβερίζει
τὸν κάθε ἀντάρτη τὸν Πυγμαῖο.
Μὰ καὶ στὸ Ρῆγα τῶν τὸ νέο²
τὸ ἴδιο θάκανε. Χιμίζει,
μὲ ράμφη, νόχια, δές, ξεσκίζει
τοὺς μικροσλάκους. Μοίρα μαύρη
τὰ τζουτζεδάκια πιά θὲ νάβρη.
Μὲ ἔγκλημα ἐσβήσαν οἱ ρωδιοί,
τῆ λίμνη βάφοντας τὴν ὠρια,
μὰ ἐκεῖα ἡ θανατερὴ ἡ βροχὴ
τῆς γδίκησης θρέφει τὰ σπόρια.
Στενοὶ τῶν συγγενεῖς³ λυσοῦνε
αἷμα Πυγμαῖικο νὰ πιοῦνε.
Τί νὰ τὸ κάνη ἐδῶ τὸ κρᾶνος
καὶ τὰ φτερά τὰ ὠραῖα ὁ Νάνος ;
Μερμήγκια, Δάχτυλοι ἐκρυφτήκαν,
φεύγουν οἱ Νάνοι, ἐτσακιστήκαν.

Ἀναξαγόρας⁴

(κατόπιν ἀπὸ κάποια παύση μὲ ὄψος ἐπίσημο).

Ἄν παίνευα ὡς τὰ τώρα τὰ ὑποχθόνια,
ἀπὸ ψηλά ζητῶ τώρα συμπόνια . . .
Ἐσένα αἰώνια, ἐσένα γαλανόματη,
ἐσένα, ὦ τρίμορφη καὶ τριπλονόματη,
φωνάζω στοῦ λαοῦ μου⁵ τὴν ὀδύνη,
Ἐκάτη, Ἀρτέμιδα, Σελήνη !⁶

Ἐσὺ πλατύστηθη καὶ βαθυστόχαστη,
ἐσὺ ἡσυχόθωρη, μὰ γοργοστόχαστη,
τὸ φοβερό σου βάραθρο νὰ ἀνοίξης
καὶ τὴν παλιά σου δύναμη νὰ δείξης !

(Παύση.)

Μὲ εἰσάκουσε γοργά ;

1. Στὰ μικρά δντα, στοὺς Μυρμιδόνες.

2. Δηλαδή σὲ σένα.

3. Οἱ Γερανοί.

4. Ὁ Ἀναξαγόρας εἶχε διατυπώσει τὴ γνώμη,
πὼς μερικοὶ μετεωρόλιθοι, ποὺ εἶχαν πέσει στὴ
Θράκη, ἦρθαν ἀπ' τὴ Σελήνη. Ἡ γνώμη του αὐτὴ
δίνει ἀφορμὴ στὸν ἀκόλουθο ἐξορκισμό του πρὸς τὴ
Σελήνη. Κι' ἐδῶ πέφτει ἕνας μέγας μετεωρόλιθος
κι' ὁ Ἀναξαγόρας φαντάζεται τὴν πτώση αὐτὴ γιὰ
γκρέμισμα τῆς Σελήνης στὴ γῆ, ποὺ τὸ ἐπροκάλεσε
ὁ ἐξορκισμὸς του.

5. Δηλ. τῶν μικρῶν Μυρμιδόνων,

6. Εἶναι ἡ ἴδια θεά, ποὺ μὲ τὰ τρία σὺτὰ διαφο-
ρετικὰ ὀνόματα ἀρχει κάτω ἀπ' τὴ γῆ, στὴ γῆ καὶ
στὸν οὐρανό.

Ἐτοῦτες μου οἱ δεήσεις

τὴν τάξη τὴν παλιά

τὴν τάραξαν τῆς φύσης ;

Σιμώνει τῆς θεᾶς μεγαλωμένος
ὁ θρόνος τῆς ὁ στρογγυλογραμμένος
τεράστιος, γιὰ τὸ μάτι τί φοβέρα !
Ἡ λάμψη του εἶναι πιά σκοτιδιασμένη . . .
Μὴν ἔρθης πιὸ κοντά, φλογάτη σφαῖρα,
γῆς, θάλασσα κι' ἐμεῖς πᾶμε χαμένοι !
Σωστό λοιπὸν ἐκεῖνο τώρα βγαίνει,
ποὺ λένε πὼς γυναῖκες Θεσσαλές
μὲ πίστη μαγικιά, καταραμένη,
μποροῦνε νὰ σὲ βγάλουν μὲ ἐπωδές
ἀπ' τὴ γραμμὴ σου μόνο γιὰ κακό ;
Τὸ δίσκο ζώνει σκότος φοβερό.
Γιὰ μιᾶς σκίστη κι' ἀστράφει καὶ πετᾶ
σπίθες ! Τί ταραχὴ καὶ τί βουητά !
Βροντὲς φριχτές, μαζὶ κι' ἀνεμοζάλη ! —
Στὸ θρόνο σου μπρὸς κλίνω τὸ κεφάλι ! —
Σχωρέστε με, τί ἐγὼ ἔφερα ὄλα αὐτὰ !

(Πέφτει κάτω μπροῦμτα.)

Θαλῆς

Καὶ τί δὲ βλέπει αὐτὸς καὶ δὲ γροικᾶ !
Δὲν ξαίρω κᾶν καλά, τί ἔχει γενῆ,
κι' οὔτε ἔχω νοιώσει τούτα, πούχει εἰπῆ.

Τρελλές στιγμές, θαρρῶ, περνοῦμε.
Νά, τὴ Σελήνη τὴν κοιτοῦμε
στὴ θέση, ποὺ καὶ πρὶν τὴν ἐθωροῦμε !

Ἀνθρωπάκος

Τὴ θέση τῶν Πυγμαίων δές !
Τὸ στρογγυλό τῶν τὸ βουνό
ἔγινε τώρα μυτερό.
Βροντὲς ἀγροίκησα φριχτές,
βράχος γκρεμίστη ἀπ' τὴ Σελήνη,
φίλους κι' ἐχτροὺς ζουπάει καὶ σβήνει,
χωρὶς καὶ τόσο δά νὰ κρίνη !
Μὰ τέτοιες τέχνες τίς παινώ,
ποὺ τόσο πιά δημιουργικὰ
κάτωθε, πάνωθε γοργὰ
στήσανε τοῦτο τὸ βουνό
σὲ μιὰ μονάχα ἐδῶ νυχτιά.

Θαλῆς

Ἡσύχασε, γιατί ὄλα αὐτὰ
ἦταν δουλειὰ φανταστικιά.
Μὰ οἱ πρόστυχοι οἱ Πυγμαῖοι ἄς σβύσουν !
Καλὰ ποὺ ὁ Ρῆγας τῶν δὲν ἦσουν !
Πάμε στὸ γλέντι τοῦ γιαλοῦ !
Ξένος σὰν σὲ τιμῆται αὐτοῦ.

(Ἀποτραβιούνται.)

Μεφιστοφελῆς

(σκαρφαλώνοντας στὴν ἀπέναντι μεριά).

Σὲ βράχια σκαρφαλώνω καὶ ριζιές
ἀπὸ παλιές πατῶ βελανιδιές.
Στὸ Χάρτς μου τὸ ρετσίνοι μοιάζει πίσσα,
γιὰ δαῦτο πάντα μοῦ ἄρεσε περίσσα.
Πρῶτα τὸ θειάφι . . . Ἐδῶ ὁμως στὴν Ἐλ-
ποῦ νὰ μυρίσης τέτοια νοστιμάδα ! [λάδα
Σὰν πὼς νὰ συνδουλίζουν τὰ παιδιὰ τῆς
στὴν κόλασή τῶν κάτω τὴ φωτιά τῆς ;

Δρυάδα¹

Στὸν τόπο σου τὴν ντόπια ἔχε ἐξυπνάδα,
στά ξένα νάχης πάντα νοῦ σβελτάδα.
Δὲν ἔπρεπε τὸ Χάρτς σου νὰ σκεφτῆς,
μὰ νάφερνες τιμὴ στὶς ἅγιες δρύς.

Μεφιστοφελῆς

Σκεπτόμαστε ἐκεῖ, πούχομε ἀφημένο,
Παράδεισο θαρρῶ τὸ μαθημένο.
Μὰ πὲς μου, τίναί αὐτό, πὺ στὴ σπηλιά;
ζαρώνει ἐκεῖ στὸ σύθαμπο τριπλά;

Δρυάδα

Εἶναι οἱ Φορκίδες!² Τόλμησε νὰ πᾶς
καὶ μίλα τους, ἂν τρόμο δὲ νογᾶς!

Μεφιστοφελῆς

Γιατί ὄχι; — Βλέπω κάτι, πὺ ἀπορῶ!
Κι' ἂν κι' ἔχω περηφάνεια, ὅμως θὰ εἰπῶ:
τέτοιο δὲν ἔχω ἰδεῖ ὡς τὰ τώρα.
Πιὸ τέρατα ἀπ' τὸν μαντραγόρα...
Μπορεῖς πιά γιὰ ἄσκημα νὰ βρῆς
τὰ κρίματα τὰ πιὸ τρανά,
τὸ τρίο τοῦτο σὰν ἰδῆς;
Δὲ θὰ τὸ ἀφήναμε αὐτοδὰ
καὶ στὸ κατώφλι μας ἐμεῖς
τῆς κόλασης τῆς πιὸ φριχτῆς!
Ἐδῶ στῆς ὁμορφιάς τῆ γῆ
ριζοβολάει καὶ μὲ τιμὴ
ἀρχαῖκό τόχουνε εἰπῆ.
Σειοῦνται. Μπρέ, μὲ μυρίζονται! Τὶς εἶδες!
Σωστά, αἱματορρουφήχτρες νυχτερίδες!

Φορκίδες

Δόστε μου ἐδῶ τὸ μάτι, γιὰ νὰ ἰδῶ,
ποιὸς τόλμησε, ἀδερφές, νάρθη ὡς ἐδῶ!

Μεφιστοφελῆς

Κοντά σας νάρθω ἀφήστε με, Κυρές,
νὰ πάρω τὶς τριπλές σας τὶς εὐκές.
Σὰν ἄγνωστος σιμώνω ἀκόμη ἐμπρός σας,
μὰ συγγενής, θαρρῶ, εἶμαι μακρινός σας.
Θεοὺς ἔχω σεβάσμιους ἀντικρύσει
καὶ μὲ τιμές τῆ Ρέα προσκυνήσει.
Τὶς Μοῖρες, τὶς καλές σας ἀδερφές,
τὶς εἶδα, ἀλήθεια, ψὲς ἢ καὶ προψές.³
Μὰ ἐσᾶς ποτὲς δὲν ἔχω ἰδεῖ. Σωπαίνω.
Τὸν ἑαυτὸ μου νοιώθω μαγεμένο.

Φορκίδες

Τὸ πνεῦμα αὐτό, θαρρῶ, εἶναι μυαλωμένο.

Μεφιστοφελῆς

Τί θάμα, ποιητῆς νὰ μὴ σᾶς ψάλῃ!
Πῶς μπόρεσε νὰ γίνῃ τοῦτο πάλι;
Σὲ εἰκόνα δὲ σᾶς εἶδα. Ἄς προσπαθήσῃ
ἢ σμίλῃ νὰ σᾶς φτιάσῃ κι' ἄς ἀφήσῃ
τῆς Ἡρας, τῆς Παλλάδας κι' ἄλλων κάλῃ!

Φορκίδες

Χωμένες στὴν ἔρμιὰ καὶ στὴ νυχτιὰ μας
τῆ σκέψῃ αὐτῆ δὲν κάναμε καμιά μας.

1. Νύμφη τῶν δέντρων.

2. Οἱ τρεῖς κόρες τοῦ θαλασσινοῦ θεοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, πὺ τὶς λέγαν καὶ Γραιές, γιατί εἶχαν γεννηθῆ γριές. Πρότυπα τῆς ἀσκημιάς. Κ' οἱ τρεῖς μαζί εἶχανε ἕνα μάτι κι' ἕνα δόντι. Δὲς καὶ Αἰσχύλ. Προμηθ. Δεσμ. στ. 799 κ.άκ.

3. Στὸ χορὸ τῶν μασκαρεμένων, πούγινε στὸ παλάτι τοῦ Ρῆγα.

Μεφιστοφελῆς

Σωστά, μὰ κι' ἀπ' τὸν κόσμο ἔχετε βγῆ
κι' οὔτε ψυχὴ θωρεῖτε ἢ σᾶς θωρεῖ.
Σὲ σᾶς μέρος μονάχα θὰ ταιριάξῃ,
πὺ ἢ λάμψη, μὰ κι' ἢ τέχνη ἐκεῖ θρονιαίξῃ
πὺ παίρνουνε ζωῆς γερό παλμὸ
τὰ μάρμαρα καὶ πάνε μὲ τὰ δυό,¹
πὺ —

Φορκίδες

Σῶπα, μὴ μᾶς βάζῃς πιθυμιές!
Τί θάβγαίνε, ἂν τὶς εἶχαμε κι' αὐτές;
Νύχτας γενιά, τοῦ σκότους συγγενεῖς
κανεῖς δὲ μᾶς γνωρίζει, οὔτε ἐμεῖς
δὲν ξαίρομε σχεδὸν τὸν ἑαυτὸ μας.

Μεφιστοφελῆς

Μὰ τοῦτο εἶναι καλὸ γιὰ τὸ σκοπὸ μας.
Τὸν ἑαυτὸ του σ' ἄλλον ἢμπορεῖ
κανεῖς νὰ δόσῃ. Βλέπω, σᾶς ἀρκεῖ
στὶς τρεῖς σας ἕνα δόντι κι' ἕνα μάτι.
Θὲ νάηταν μυθικώτερο κομμάτι
οἱ τρεῖς σας νὰ ἐνωσόσαστε σὲ δυό
καὶ νὰ μοῦ ἀφήστε ἐμένα τῆ μορφῆ
τῆς τρίτης λιγοστὸ μόνον καιρὸ.

Μιά

Τί λέτε; Νὰ γινῆ μιά δοκιμὴ;

Οἱ ἄλλες

Ἄς δοῦμε! — Μὰ χωρὶς δόντι καὶ μάτι!

Μεφιστοφελῆς

Μοῦ παίρνετε τὰ πιὸ καλά! Σπολλάτη!
Πῶς θάηταν τότε ἢ εἰκόνα μου σωστή;

Μιά

Τόνα τὸ μάτι κλειῖσε καὶ μαζί
τὸ ἕνα σκυλλόδοντό σου ἔξω νὰ βγάλῃς!
Φορκίδας θάχῃς πιά κατατομῆ,
παντοῦ σὰν ἀδερφή μας θὰ προβάλλῃς.

Μεφιστοφελῆς

Τιμὴ μου! Ἐμπρός!

Φορκίδες

Ἐμπρός!

Μεφιστοφελῆς

(μὲ κατατομὴ Φορκίδας.)

Νάμαι σωστός

τοῦ Χάους² λατρεμένος κι' ἄξιος γυιός!

Φορκίδες

Γιὰ κόρες δὰ τοῦ Χάους μᾶς γνωρίζουν.

Μεφιστοφελῆς

Τί φρίκη! Κι' Ἐρμαφρόδιτο μὲ βρίζουν!³

Φορκίδες

Πόσο ὠριοῦναι τὸ νέο μας τὸ τρίο!
Δυὸ δόντια καὶ δυὸ μάτια! Μεγαλεῖο!

Μεφιστοφελῆς

Θὲ νὰ κρυφτῶ. Στὴν κόλασή μας ὅλους
θὰ ἰδῆς πὺ θὰ τρομάξω τοὺς διαβόλους!

1. Μὲ τὰ πόδια χωρισμένα. Ἐτσι κατὰ τὴν παράδοση ἔκαμε πρῶτος τὰ ἀγάλματα ὁ Δαίδαλος, ἐνῶ πρωτύτερα τὸ κάτω μέρος τῶν ἔμμενε ἀνεπεξέργαστο.

2. Γιατί ὁ Φόρκυς, ὁ πατέρας τῶν Φορκίδων, ἐσυγγένευε μὲ τὸ Χάος (Φόρκυς=Ἐρεβος).

3. Γιατί ὡς Μεφιστοφελῆς ἦταν ἀντρας κι' ὡς Φορκίδα γυναίκα.

(Ἄκολουθεῖ)